

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zullen ons deze zondag niet al te veel meer bezighouden met de bijkomstigheden van het nieuwe jaar. Daarover hebben we voor de andere groep reeds gesproken en u bent in staat van die lezing ook kennis te nemen. Er zijn echter toch een paar aspecten, die eigenlijk niet direct met het nieuwe jaar in verband staan, waarover ik wil praten.

Er is op het ogenblik, zoals u allemaal weet, een cyclus begonnen, die grote spanningen met zich brengt. Een spanning kan op twee manieren verwerkt worden. Je kunt haar maken tot een positieve kracht in jezelf; ze kan ook worden tot een voortdurend stijgende ongedurigheid, die het je onmogelijk maakt om ook maar iets goeds te doen of ook maar iets in je leven vreugdig te ervaren. Nu zijn er in de loop der jaren vele methoden aangegeven om het positieve resultaat te bereiken. Maar wat heb je aan een methode, als je je niet daadwerkelijk realiseert, hoe de fout eigenlijk in elkaar zit. Ik hoop dan ook dat u het me niet kwalijk neemt, dat ik me - als het eerste deel van deze bijeenkomst - eerst wend tot iets, wat we zelden behandelen, nl. de psychologie.

Het is duidelijk dat het totaal menselijk gestel op de reacties van de mens als persoonlijkheid een grote invloed heeft. Wij kunnen met nadruk verklaren dat elke afwijking aan gal, aan lever, ja, aan praktisch elk orgaan, een weerslag vindt niet alleen in uiterlijk of in ziekteverschijnselen maar ook in wat men noemt het humeur. Het menselijk humeur moet dan ook worden gezien als een samenstel van verschillende factoren. Er zijn mensen, die - als het zonnig, koud weer is zoals vandaag - buitengewoon vreugdig en opgewekt gestemd zijn. Anderen worden juist, omdat ze niet tegen de kou kunnen, hun huid misschien wat onprettig begint te doen, onverdraagzaam, prikkelbaar.

Je zou zeggen: dat moet je toch weten. Je moet toch weten dat die oorzaken er zijn en dat je je daartegen kunt verzetten. In feite echter weet de doorsnee-mens van zichzelf wel dat hij een vervelende bui heeft of dat hij buitengewoon prikkelbaar is, maar wat hij niet weet, is hoe daar tegen op te komen. Je weet het wel, maar - zoals men zegt - "je kunt er niets aan doen."

Er bestaat echter een methode om in de mens zelf veranderingen teweeg te brengen. We weten nl. dat de gedachte en de geest in staat zijn lichamelijke condities te wijzigen. Dat is ook het geval, als u om de een of andere reden prikkelbaar bent, u onaangenaam gevoelt, kribbig bent enz. Want op het ogenblik dat deze prikkelbaarheid optreedt, is er sprake van een lichamelijke afwijking die u naar binnen toe, naar uw denken toe ook, beïnvloedt. Indien uw denken daaraan tegengesteld is, zult u ook uw lichaam kunnen beïnvloeden. Wij hebben daarbij te maken met drie verschillende trappen, die elk voor zich in deze wederkerige beïnvloedingen een grote rol speelt.

In het bewustzijn zelve kun je betrekkelijk weinig doen. Je zou zeggen, dat is eigenlijk wel wat tegen de verwachting in, want als ik me nu met alle geweld wil beheersen, dan kan ik me beheersen. Misschien wel, maar u zult niet in staat zijn om van binnen de spanning weg te nemen. Integendeel, de poging tot bewuste beheersing resulteert heel vaak in een oplopende spanning met een vaak explosief en haast fataal effect. Het is en in verband met de verdraagzaamheid en in verband met het welzijn van de mensheid en van uzelve niet wenselijk dat dergelijke explosies te veel voorkomen. Wij zullen ons bij het denken dus hoofdzakelijk moeten richten op het erkennen van het feit, dat men kribbig is, zich onaange-

naam gevoelt en dus onaangenaam is tegenover de wereld.

Naast het denken bestaat het onderbewustzijn. Dit onderbewustzijn heeft een zeer grote invloed en van hieruit kan veel worden gedaan om een bestrijding van alle lichamelijke factoren, die tot instabiliteit leiden, tot stand te brengen. In het onderbewustzijn zijn nl. een hele hoop complexen en gedachten, reacties, verborgen, die je normalerwijze niet op de voorgrond brengt. Maar je kunt deze door herinneringen en associaties zeer zeker wekken. U hebt allemaal wel in uzelf voorbeelden gehad van associatief denken, waarbij u - geconfronteerd met iets totaal nieuws - plotseling allerhand herinneringen zag rijzen. "Ja, dat was toen toch zo." In dat onderbewustzijn liggen niet alleen prikkels van onaangename ervaring. Er liggen ook goede ervaringen. U zult ontdekken dat in perioden van grote prikkelbaarheid u zeer sterk begint te denken aan alle onaangename herinnering en ervaring. Ze komen steeds weer op de voorgrond. Dit moet voorkomen worden. En daarom is het redelijk dat men bewust zoekt, met het bewuste denken, naar zoveel mogelijk aangename herinneringen, dat men probeert een paar associaties te vinden, die vreugdig zijn. Probeer alleen die bewust terug te vinden.

Ga dus niet zeggen: "Nu ga ik mezelf veranderen of verbeteren." Dat kunt u toch niet. Maar associëer met alles wat u onderweg tegenkomt, wat u ziet, iets prettigs, iets aangenaams, iets leuks. Op die manier krijgt u een omstelling van het eigen denken, die op het lichaam zelf een zeer sterke en blijvende invloed kan uitoefenen. Van uit het onderbewustzijn wordt een groot gedeelte van de oorzaak van uw prikkelbaarheid weggenomen of worden de spanningen, die in u bestaan aanmerkelijk verminderd.

De derde factor is de geest. Ik zeg hier de geest, ofschoon deze natuurlijk ook weer zeer complex is en uit verschillende voertuigen is opgebouwd. De geest trekt zich van de zuiver stoffelijke gebeurtenissen practisch nooit iets aan. De mensen begrijpen dat meestal niet en ze denken dat wanneer je nu leeft de geest alles precies meemaakt. Maar dat is niet zo. De geest zal zich met zeer vele gebeurtenissen op aarde niet bezighouden. Ik kan er een paar noemen:

De meeste hartstochten bijv. hebben geen directe geestelijke invloed. Alleen door de verandering van wereldvisie of beleving kunnen ze de geest wél beïnvloeden, maar niet als onmiddellijk gebeuren. Prikkelbaarheid en zo heeft op de geest geen onmiddellijke invloed. Wel de gevolgen daarvan. De geest staat volledig onverschillig tegenover alles wat u mooi of lelijk noemt op de wereld. Want deze maatstaven zijn voor de geest niet belangrijk, ze tellen niet. De geest houdt zich alleen bezig met die delen van het emotioneel bestaan, die een blijvende invloed uitoefenen op het totaal. Wanneer u een emotie doormaakt, die u uw hele leven bijblijft, kunt u er zeker van zijn dat die emotie ook geestelijk is vastgelegd. Maar zolang dat niet het geval is, kunt u er ook van verzekerd zijn dat de geest zich daar niet mee bezighoudt. Het is de intensiteit van beleving, die voor de geest bepalend is. Wij kunnen dus niet van de geest verwachten dat zij onmiddellijk zal ingrijpen, als een stoffelijke prikkelbaarheid of overbelasting optreedt. Zij zal dit slechts zeer indirect doen en haar reden kan nooit gelegen zijn in de onmiddellijke stoffelijke acties en reacties, maar alleen in de gevoels- of gemoedstoestand, die - gepaard met sterke emoties (dus beleving-omschrijvende emoties) - in haarzelf opwelt.

Toch kunnen we ook van de geest een zeker gebruik maken maar nu op een geheel andere basis dan in de beide voorgaande manieren. Als nl. de geest leeft, staat zij sterker dan uzelf onder invloed van verschillende cosmische functies, persoonlijkheden. Op aarde zeg je wel eens astrologisch gezien: "Er is een invloed van Saturnus, van Mars, van Venus, van Neptunus enz.", om niet te spreken van Mercurius, die

op aarde soms nogal sterk schijnt te zijn. Kijk eens, vrienden, als dit persoonlijkheden zijn - en elke planeet, elke ster is bezield - dan zijn de stralingen, die u daarvan opvangt, de uitingen, die u ervan opvangt, onbelangrijk. U ziet alleen het uiterlijk, maar het gedachtenleven van deze grote eenheden kan zich alleen direct openbaren voor de geest. De geest kan dus sterker dan enig ander deel van de persoonlijkheid reageren op wat de astrologen noemen: gunstige of ongunstige constellaties. Hierbij kan zij echter zelf selectief werken. Dat vergeet men vaak. De geest is niet alleen maar blootgesteld aan een stortvloed van invloeden, van gedachten, van stromingen; zij is niet alleen hulpeloos gebonden overgeleverd aan de conflicten, die tussen de verschillende planeten en sterren kunnen voorkomen; zij is in staat daarin zelve positie te kiezen. Als wij nu de geest moeten beïnvloeden van uit een stoffelijk standpunt, lijkt het heel erg moeilijk. Wij kunnen nl. die geest alleen een zekere opdracht geven, indien in ons een beeld of een emotie ontstaat, dat voor die geest belangrijk is. Ieder zal voor zichzelf de manier moeten vinden, waarop dit wordt benaderd. Een paar algemene aanwijzingen kan ik u ook in deze richting geven.

Als u weet dat u een tijdlang door een neerslachtigheid, door kribbigheid, prikkelbaarheid enz. geplaagd wordt, kunt u er zeker van zijn dat - gezien de cosmische verhoudingen - ergens instabiele elementen op u inwerken. U bevindt zich niet op het punt, waar de krachten van verschillende planeten a.h.w. elkaar ophoffen, dus waar verschillende persoonlijkheden precies even sterk zijn. U bevindt zich te dicht bij de één of bij de ander. Te bepalen welke, is niet gemakkelijk mogelijk. Maar wel kan men - en dat doet men vooral voor het gaan slapen of in een meditatie - zichzelf zeer sterk voorstellen, dat men rust en evenwicht wenst. Zeker wanneer je een onplezierige dag hebt gehad is dat niet zo moeilijk, dan kun je dat met een zekere intensiteit naar voren brengen. Hierdoor wordt de geest erop attent gemaakt, dat een eventuele correctie harerzijds van haar eigen positie wel wenselijk zou zijn. Het gevolg is dat de geest, die voor zichzelf een evenwichtige ontwikkeling begeert, op deze aanwijzing ongeveer reageert als u op een hete kachel. Als u die aanraakt, zegt u automatisch "au" en u krimpt terug. Als de geest een impuls krijgt van "ik ben niet met mezelf in vrede, maar ik verlang naar die vrede" van uit de stof, dan voelt zij hier een onevenwichtigheid aan, die zij zelve vreest. Zij zal daardoor trachten haar eigen positie t.o.v. bepaalde cosmische wezens te wijzigen, zodat die rust in sterkere mate komt.

Meditatief kunnen wij hetzelfde doen. Wij moeten een absolute begeerte naar rust weten uit te drukken in onszelf maar met een duidelijke omschrijving van de onrust, die ons kwelt. Hoe intenser we dat doen, hoe gemakkelijker de geest ook meewerkt in het grote geheel en zo de mens brengt tot een innerlijke stabiliteit, waarbij hij zelfs de lichamelijke oorzaken van onrust enz. absoluut kan overwinnen.

U zult zich afvragen waarom ik daar nu mee begin vandaag. Vrienden, de komende tijd, de komende jaren zijn nu eenmaal geladen met allerlei nieuwe invloeden. En onder die invloeden is er één van het jaar, die wel zeer sterk zich zal laten gelden: nl. onredelijkheid, prikkelbaarheid, onverwachte overgang van vreugde naar leed en omgekeerd. Een dergelijke reeks van belevingen kan voor de bewustwording soms belangrijk zijn. Maar wil men doelbewust leven, dan moet men die immers juist in het goede spoor weten te leiden. Men moet uit de krachten, die het leven geeft voor zichzelf steeds zo weten te selecteren, dat men in overeenstemming met het eigen beeld Gods dichter tot het Goddelijke komt. En dat kun je alleen wanneer er een zekere rust bestaat. Ik meende dus dat het voor de doorsnee-mens erg belangrijk zou zijn van die paar kleine aanwijzingen regelmatig gebruik te maken.

Er zijn natuurlijk ook nog andere dingen - al hangen die niet direct met de jaren samen - die belangrijk zijn, die dringend zijn. Als sommige

geestelijke invloeden op de wereld werkzaam worden, zoals b.v. de komst van een nieuwe leraar, dan bouwt zich een steeds sterker gedachtenveld op, dat de aarde omgeeft. Deze gedachten zijn vaak gedachten, die strijd brengen. Dat wil zeggen zij zijn tegensteld aan vele heersende concepten en opvattingen. Zij zoeken een totaal nieuwe richting van beleven en van denken en leggen over het algemeen steeds sterker de nadruk op een persoonlijke vrijheid maar ook een persoonlijk gebonden zijn aan verplichtingen. Het resultaat is, dat strijd over het algemeen gepaard gaat met de komst van elke nieuwe profeet, elke nieuwe leraar. U behoeft mij niet te geloven. Indien u zich de moeite wilt getroosten om in de Bijbel na te gaan in welke tijd de grote profeten optreden, zult u zien dat dat voortdurend tijden zijn van onrust, van zedelijk en moreel verval dan wel van grote bedreiging van buitenaf. Slechts een enkele profeet loopt er tusschen door, die dan in - volgens de historie - wat rustiger tijden leeft. Maar uit zijn profetieën zelf kunnen we al vernemen dat ook deze mensheid op de een of andere manier gestoord was in haar bestaan. Dan kun je natuurlijk zeggen: "Ja, de profeet komt, als de storing er is in de mensheid." En uit menselijk standpunt lijkt dat zo. Maar je kunt het ook omdraaien. Als werkelijk belangrijke openbaringen worden gedaan op de wereld, kan dit niet gebeuren in een absolute evenwichtigheid. Indien er geen onevenwichtigheid, geen spanningen aanwezig zijn, zal men deze moeten creëren, als het ogenblik is gekomen dat een dergelijke profeet een wereld betreedt.

Een wereldleraar is nog wat meer dan een profeet. Het is dus logisch dat die hele wereld op het ogenblik overspoeld wordt door volkomen tegenstrijdige gedachtenstromen. Die stromen zullen zich vaak openbaren - om een paar voorbeelden te noemen, die voor u misschien gemakkelijker te begrijpen zijn: de geneigtheid tot roddelen neemt ontzettend toe in de komende jaren. Van laster en smaad zullen we veel meer horen dan in andere jaren. Waarom? Om de doodeenvoudige reden dat deze strijd op de een of andere manier moet worden uitgedrukt; en dat doet men dan het liefst - om eigen feilen te verbergen - met een beschuldigen van anderen. Een ander punt: menigeen zal er toe komen om een eenmaal opgenomen taak plotseling neer te leggen. Men zal zeggen: "Nou ja, dat interesseert me niet meer," of: "laat een ander het maar eens opknappen." Stoffelijk gezien misschien wat onlogisch maar begrijpelijk. Maar in feite is dat hier een kwestie van: "Ja, ik voel dat ik veel meer moet doen en dat kan ik niet, dat wil ik niet, dus.....gooi ik de verantwoordelijkheid van mij af." Dat zijn zo van die verschijnselen, die altijd gepaard gaan met de komst van een wereldleraar, een grote Meester. Dus dat is niet alleen van deze dagen.

Als je als mens daar tegenover staat of ook als geest, dan vraag je je wel eens af: "Wat moet ik nu eigenlijk beginnen? Want ik kan niet kiezen tussen die twee partijen." Aan de ene kant staat de hele wereld met alles wat je goed acht, wat je redelijk acht; daar staat al het oude dat waardevol was. Aan de andere kant staat de nieuwe impuls, waarvan je niet precies weet wat ze eigenlijk beduidt, wat ze betekent. In doorsnee kan een mens het best op de volgende wijze handelen: op het ogenblik dat een dergelijke neiging opkomt, dat een dergelijke lust tot belasteren van anderen, tot afbreken van bestaande verbindingen en verhoudingen enz. dus naar voren komt, moet men zich goed realiseren dat deze impulsen alleen waardevol kunnen zijn, als ze een langere tijd worden gezien, worden vastgehouden. Je zou dus eigenlijk moeten zeggen: "Ja, en nu gooi ik de boel erbij neer, uitstekend, dat zal ik doen, maar over drie maanden en niet eerder." Je zou moeten zeggen: "Ja, ik vind eigenlijk wel dat daar eens over gesproken moet worden. En per slot van rekening: Ja, die mens deugt toch eigenlijk niet." Maar zeg dan tegen jezelf: "Dat nieuwtje, dat praatje, zal ik vasthouden al is het maar vier of vijf weken. Ik moet er eerst eens over nadenken." Op het ogenblik dat je tegen de instabiliteit, die

in zo'n wereld heerst je eigen behoudzaamheid en ook je behoedzaamheid zet, breng je langzaam maar zeker het element van impuls - dus zonder eigen redelijk beheerst zijn handelen - tot nil. Hoe meer u overweegt, hoe meer u achteruit stelt, hoe gemakkelijker u ook het onbelangrijke terzijde kunt schuiven, hoe beter u inziet wat werkelijk voor u belangrijk is en hoe u dat op de beste manier kunt oplossen. Naarmate je dit meer doet, dus overlegd handelt, zul je ook uit het totaal van al die spanningen, al die strijd op de wereld, die verdeeldheid van gedachtenbeelden, datgene kiezen wat voor jou belangrijk en goed is. En ik neem aan dat voor een doorsnee-mens, die geestelijk wil streven, dat inderdaad de geestelijke waarden zijn, die ook de nieuwe wereldleraar op deze wereld brengt.

Nu moet u zich dit voorstellen: een nieuwe wereldleraar of een profeet of zelfs Jezus van Nazareth b.v., werken niet alleen in één wereld, in de uwe. Die invloed moet in vele sferen gelijk zijn uitdrukking vinden. We vinden deze dus terug in de stof maar ook in het astraal gebied; we vinden hem in de Zomerlandsferen terug en zeer waarschijnlijk tot in het witte licht toe. Overal klinkt ditzelfde door. Die gedachte is dus inderdaad wel cosmisch. Zij vindt in het cosmisch geheugen - het totaal gebeuren zoals uit de Schepper wetmatig vastgelegd in de schepping - een weerkaatsing, waarbij alle parallele mogelijkheden en waarden, alles wat ermee in harmonie is, tot uiting komt. Indien u nu, door voortdurend de juiste keuze te doen, met redelijk overleg alleen te spreken en niet zo maar eens eventjes je hart lekker te luchten, voor ons bewust gaan kiezen aan welke tendenzen wij onszelf vasthouden, dan krijgen wij niet - zoals men misschien denkt - een direct contact met de wereldleraar, maar we krijgen een contact met de cosmos, die ons omgeeft en met het cosmisch geheugen dat erin bestaat. Het resultaat is dat het "ik" in betrekkelijk korte tijd een grote hoeveelheid van inspiratieve waarden ontvangt. Die inspiratieve waarden bestaan uit: kennis, dus het erkennen van nieuwe mogelijkheden en paden; wijsheid, een mogelijkheid om het bestaande in een nieuwer en juist geheel samen te voegen, zodat de innerlijke harmonie daarbij vergroot wordt; kracht, onze poging tot beheersing van het "ik" is een zekere kracht, die gericht is op het Goddelijke, het harmonische. De goddelijke kracht enz. uit de cosmos wordt daardoor aangetrokken. Met deze drie waarden kunt u onnoemelijk veel doen.

De nieuwe wereldleraar zelf zegt op het ogenblik o.m., dat hij niet is gekomen om tegenstellingen op te heffen of te maken. Hij zei dat o.a. ten aanzien van wat Soennieten en Sjiieten, waarmee hij te maken had. Deze mensen zijn nogal tegen elkaar gericht, ofschoon ze eigenlijk allebei Islamiet zijn. "Ik ben niet gekomen om geschillen op te heffen of om geschillen te brengen maar om de redelijke eenheid te bevorderen." De redelijke eenheid. De meester bedoelt daarmee: Wij hebben altijd geschillen. Er zal een verschil van mening bestaan, een verschil van opvatting. Wij hebben verschillende wijzen van leven. En je kunt niet verwachten dat alle mensen volledig conform één bepaalde regel bestaan. Die tegenstellingen zijn noodzakelijk. Die geschillen zijn soms noodzakelijk. Maar er moet een redelijke oplossing zijn. Dat wil zeggen: wij mogen nooit onszelf voor een ander stellen of anderen maar toegeven en onszelf kleineren. Wij moeten precies dat punt weten te vinden, waarop onze belangen elkaar ontmoeten, zodat we samen kunnen werken op dat punt waar eenheid bestaat.

Geestelijk is dat natuurlijk veel sterker dan stoffelijk. Stoffelijk komt het egoïsme altijd weer - laten we maar eerlijk zeggen - de zaak verpesten. Of dat nu een statenbond is, waarin alle staten zeggen dat ze het gráág met elkaar eens willen zijn, maar ieder probeert voor zichzelf een speciaal slaatje eruit te slaan; of dit een paar mensen zijn in een vereniging waar iedereen probeert zijn mening door te zetten, niet

omdat het misschien voor de vereniging het beste is, maar omdat het ook wel kan en omdat het voor A. of B. gemakkelijker zou zijn. Zo is 't geestelijk ook heel vaak. En juist geestelijk moeten wij die eenheid bevorderen, omdat in een tijd als deze de heerser van die wereld verandert.

De heerser van de wereld - daar heeft u al meer over gehoord - kunt u zien als een persoonlijkheid maar ook gelijktijdig als een totaal nieuwe tendenz, een geestelijke kracht, een wijziging van bepaalde regels en wetten van het spel op aarde en ook in de sferen. Als die nieuwe persoonlijkheid komt en we staan daar onredelijk tegenover, we kunnen daar geestelijk niet aan tegemoet komen, dan is het als een gewicht dat ons verplettert. De wijze waarop wij daartegen te keer gaan is net als een deken. Als je in je slaap in een deken of laken verward raakt, wordt het op den duur iets, dat je dreigt te wurgen en iets dat je benauwt. Maar gewoon over je heen geworpen geeft het een heerlijke, zachte warmte; het maakt het je mogelijk om prettiger en beter te rusten. Op diezelfde manier moet je dat zien met die nieuwe wereldkracht. Die nieuwe persoonlijkheid, die nieuwe heerser kan ons, als we ons niet te veel er tegen verzetten en als we komen tot een redelijk aanvaarden - in geest en stof - van zijn wetten, helpen. Hij beschermt ons als het ware. Hij maakt het ons mogelijk uit te rusten. We kunnen ons er ook tegen verzetten. Dan wordt het voor ons een nachtmerrie, iets waaraan we ons haast niet kunnen ontworstelen, dat ons dreigt te doden.

Die nieuwe tijd moeten we weten te gebruiken. U bent hier op aarde op het ogenblik, maar voor ons in de geest geldt die nieuwe Meester en geldt de nieuwe wereldleraar evenzeer. Een heerser, die zich inzet - zoals nu b.v. Aquarius zoals dat heet - op deze werelden, beheerst een zeer groot gedeelte van dit zonnestelsel en alle geestelijke krachten, die onmiddellijk met dat deel verknoopt zijn. (Ik zeg zonnestelsel, ik moest eigenlijk zeggen: nevelstelsel. Practisch de gehele arm van de Melkweg, waarin zich de aarde bevindt, wordt door diezelfde kracht beheerst.) U zult wel begrijpen, dat ook wij op onze manier proberen om die Meester tegemoet te treden en daar iets nieuws van te maken. U kunt niet zeggen: "Nu ja, op aarde dient het wel uit. Het is pas een aanloopperiode en geestelijk ben ik er vrij van." Alle invloeden die van Aquarius op het ogenblik op aarde gaan ontstaan, kenbaar zijn, zijn in de geest evenzeer kenbaar en blijven kenbaar tot u zich volledig aan alle vorm- en ruimtebewustzijn, zoals het hier geldt, ontworsteld hebt. Pas wie zich beweegt in een cosmische ruimte, waarin tijd geen werkelijke uitdrukking meer is en in de plaats daarvoor is gekomen goddelijke wil, zal zich onttrekken aan een dergelijke beheersing.

Het is dus voor ons allen zeer belangrijk dat mens en geest zich weten aan te passen aan die nieuwe heerser, aan die Aquarius-periode. En dat kunnen we het best weer doen door rede.

U zult zeggen: "Ja, maar dat is allemaal een mooi praatje." Maar rede dat wil zeggen: bewust erkennen en bewust handelen. En die rede heeft de geest evenzeer als de stof. Die rede heeft u nodig. Rede schakelt veel van de impulsen uit. U kunt wel denken op het ogenblik: "Ach, wat zit hij weer te kletsen. Laat hij nu eindelijk eens een keer beginnen met iets anders." Misschien heeft u van uit uw standpunt impulsief gelijk. Maar wat ik zeg, is voor u belangrijk, heel belangrijk. Redelijk gezien is het noodzakelijk dat u deze dingen leert kennen, anders zou ik er niet over praten.

U kunt zeggen: "Ja, maar kan dat dan niet op een andere manier. Ik vind het soms zo zalverig." (Dat wordt over ons werk wel eens gezegd, hoor. Dus het is helemaal niet dat ik hier nu iets zit te verzinnen.) Ja, het kan anders. Maar als redelijk gezien een zo groot mogelijk nut moet worden bereikt, dan is deze methode de enige en dan moet u voor

uzelf proberen eruit te halen wat erin zit, want er is voor u wat in. En u niet laten verleiden door het uiterlijk en zeggen: "Nu ja, het deugt niet." Het is precies hetzelfde als mensen die een broodje, dat geen mooie korst heeft, niet lusten. En die in staat zijn het laatste brood op aarde, het laatste voedsel dat ze hebben, weg te smijten, omdat het er niet smakelijk uitziet. Pas wanneer de mens terugkeert tot de dieren, houdt het op. Als je op die manier gaat denken, kom je er niet. Je moet redelijk zijn. Je moet zeggen: "Er moet een element zijn van waarheid, van realiteit. En alles wat wordt gezegd, wat wordt gesproken moet waarheid zijn in het totaal van mijn leven, er moet zin zijn. Deze moet ik erkennen. En of het nu bevalt of niet, dat zal ik later wel uitzoeken. Het gaat er mij om, om redelijk (dus volgens mijn eigen bewustzijn) datgene te vinden, wat belangrijk is. Dat alleen telt, al het andere gooi ik opzij." Op deze manier kun je werkelijk wat bereiken. Anders niet.

Geloof me, als ik zeg dat die redelijkheid steeds belangrijker wordt, omdat de toestanden van uw wereld - nu spreek ik even alleen over de stof - in de komende tijd veel wisselvalliger worden. U zult steeds meer staan voor zaken, waarvan u zegt: "Het interesseert me niet." Of: "Wat heb ik eraan." Of: "Kan dat nu niet anders?" Maar al die zaken hebben een achtergrond. Die nieuwe Meester, die nieuwe heerser, zij zijn beiden daarin uitgedrukt. Het is niet zo maar een toevalligheid. Het is niet iets, dat u naar uw eigen zin kunt omzetten en buigen en breken. Dat kunt u voor uzelf doen maar nooit de grote lijn. U zult zich moeten aanpassen aan het geheel, want u eraan onttrekken kunt u niet. Het doet me denken aan een verhaaltje, dat ik misschien ook wel te berde mag brengen.

Er was eens een zeer gereformeerde Protestant, die zijn dominee te lichtzinnig vond. Hij besloot daarom naar een andere kerk te gaan. Maar nergens vond hij een dominee, die hem zinde. Hij ging toen over tot een ander deel van het geloof. Hij werd Katholiek. En de pastoors bevielen hem nog veel minder. Hij werd Moslim. Maar hij kon nergens een voorganger of leraar vinden, die zo ernstig was als hij dat nu wilde. Zo ging hij de hele wereld door. Alle geloof had hij gehad. Alle verschillende secten, die hij maar kende, probeerde hij en het viel hem steeds tegen; het was niet streng genoeg. En toen hij eindelijk aan het eind van zijn leven de rekening wilde opmaken en zeggen: "Wat ben ik nu?" kwam hij tot de conclusie, dat hij niets was. Hij was begonnen, omdat de dominee niet christelijk genoeg was en toen hij ophield was hij zelfs geen christen meer maar alleen maar een dwaas, die uit de warboel van vele gedachten zelf geen weg meer wist.

Dat verhaaltje is toevallig waar, alleen heb ik het aantal van de godsdiensten, die geprobeerd werden, wat overdreven.

Zo ligt het voor u precies hetzelfde. U kunt wel zeggen: "Dit bevalt me niet en dat bevalt me niet. Ik ga dus wat anders proberen." Maar kijk uit! Want hoe meer je van de hak op de tak gaat springen, hoe groter de kans is, dat je helemaal niets meer vindt en helemaal geen houvast meer hebt. Zoek daarom redelijk te vinden wat voor jou belangrijk is, wat een houvast betekent. Ga niet zoeken naar een ideaal. Idealen, vrienden, vindt u niet in de laagste lichtsferen, vindt u niet op aarde verwerkelijkt, slechts aangeduid. En naarmate de sfeer lichter wordt, beter. Zoek naar datgene, wat voor u betekenis heeft, wat voor u waarde heeft. En of dat nu geestelijk of stoffelijk is, neem dat, accepteer dat, houd dat vast en laat het andere voorbij gaan. Dan kun je je aanpassen. Dan kun je de nieuwe krachten, die leven, steeds beter op jezelf toepassen en - denk aan wat ik u zo even zeide over het kosmisch geheugen - dan vindt u vanzelf, nu u eenmaal een begin en een houvast heeft, de verdere gegevens die nodig zijn.

Ja, en dat is alles voor vandaag, vrienden. Ik ga nu het woord geven aan iemand, die wat meer esoterie of wat meer wijding brengt, dat

weet ik ook nog niet. Ik hoop dat ik u - ondanks de schijnbare nuchterheid of verwardheid van mijn betoog - hier en daar heb kunnen raken; dat u misschien heeft gezegd - er zijn er hier een hele hoop, die zich dat kunnen aantrekken - "Hè, hier was iets voor mij bij, waarover ik toch eens moet nadenken." Want dat is altijd een begin: nadenken, redelijk zijn, proberen conclusies te trekken, conclusies omzetten in daden, in innerlijk streven. Dan kom je ergens terecht, anders komt er toch nooit wat van. Ik wens u allemaal een prettige zondag verder.

--

Goedenmorgen, vrienden.

Als je zo praat over alles wat er in de wereld gebeurt, vraag je je wel eens af: "Waar blijft God?" Nou is dat begrijpelijk. Als je in een grote fabriek staat, dan is het heel lastig om de directeur te vinden. Dat weet ik nog uit mijn aardse tijd. Want als ik kwam om een intekening te krijgen voor mijn armen; voor mijn kerk, was er in de hele fabriek geen directeur te vinden vaak.

Nu geloof ik niet dat God Zich aan ons verzoek zal onttrekken. Maar zo in die veelheid van krachten, van meesters en van heersers ben ik bang, dat Hij wel eens teloor gaat. Per slot van rekening zegt iedereen wel tegenwoordig: God is liefde - en God is liefde - maar bij dat zeggen laten we het meestal. O, het is belangrijk: de Aquarius-tijd. Ja, natuurlijk is het belangrijk, vrienden, maar staat God niet boven alle sterrentekens, boven alle tijden? En het is belangrijk dat er een nieuwe wereldmeester is, zeker. Maar is hij niet zoals alle grote leraren een zichtbaar bewijs en symbool van Gods liefde? Gods liefde lijkt mij belangrijker. En als wij in onszelf de liefde Gods wat beter beseffen, lijkt me dat we het met heel wat minder aanwijzingen kunnen doen.

Kijk eens, God heeft ons lief, maar niet zoals de mens dat ziet. Een mens zegt vaak: "Ja, maar is dat nu goddelijke liefde, nu zijn er weer zoveel mensen ellendig gestorven. Is dat nu Gods liefde, de dieren vechten met elkaar en de een moet de ander doden om te leven. Is dat nu Gods liefde?" En ze gaan soms nog een stapje verder en dan zeggen ze: "Jezus aan een kruis te laten nagelen en te laten lijden op een verschrikkelijke manier alleen om de schuld van de mensheid weg te nemen, is dat nu goddelijke liefde?" En dan kijken ze zo heel voorzichtig om zich heen en dan zeggen ze: "Voor mij is God eigenlijk een paskwil."

Maar we weten allemaal dat God van diep uit Zichzelf ons het leven geeft. En als je alle dingen nagaat, dan zie je hoe God een systeem brengt in alle leven. Een systeem, dat ons kan opheffen tot bij God en zelfs in God. Dan is er toch wel sprake van een fout onzerzijds, als wij Gods liefde niet voldoende zien. Ik geloof dat de grote fout die wij allemaal maken - o, ik ook, ik ook - is dat wij te weinig werkelijk lief hebben. Ik bedoel niet zo "lief" als de jongens en de meisjes dat doen als ze in het halfdonker aan de dijk zitten. Dat is...nu ja, dat kan apenliefde ook zijn. Neen, ik bedoel echt zo op de manier, waarop een moeder voor haar kind verantwoordelijkheid draagt en dat kind blijft zien als belangrijk deel van het "ik"; zelfs als het weg is gegaan naar een ander land, als ze het nooit meer ziet, toch er deel van blijft. Dat is iets van die liefde, die wij nodig hebben. Een begrip van de eenheid, die voor ons allemaal bestaat. Ik heb het u zo vaak gezegd: Ik heb u lief. O, helemaal niet van "een partijtje langs de kant", maar zo echt van "wij zijn deel van één God." Van de dingen, die in mij bestaan, zijn er zoveel die in u leven. Wij hebben zoveel gemeenschappelijk, dat je eigenlijk moet zeggen: Ja, zijn we nog wel verschillende wezens? Zijn we niet de verschillende ledematen of misschien zelfs de gedachtencelletjes van een groot wezen en denken we alleen maar

dat er zoveel verschil en zoveel afstand tussen ons is, nietwaar? Ik denk zo voor mijzelf, dat indien wij met liefde, werkelijke liefde voor het leven, voor al wat in dat leven bestaat, trachten het beste te doen, wij al die uitgebreide aanwijzingen en lessen eigenlijk niet eens nodig hebben. Met andere woorden: als je die les nodig hebt, moet je eerst eigenlijk je eens afvragen: Faal ik niet in de liefde tegenover mijn naasten en mijn God?

Zo werd daarnet gezegd: roddelen, bitterheid. Maar is dat eigenlijk niet een heel klein tikje liefdeloos?

Het vaststellen van misstanden? Ja, maar dat is nooit roddelen. Want die misstanden herken je dan en die druk je uit tegenover degenen, die het aangaat en nooit als een directe kritiek, maar als een vaststelling.

Prikkelbaar zijn. Nu ja, je kunt voor jezelf wel eens zeggen: "Ik voel me wat minder prettig."

Als je als pastoor - zoals ik het heb gehad - op een klein dorp zit, dan moet je eens opletten hoe vaak de liefde Gods haast teloor gaat in het gedrag van de misdienaars, want die gasten kunnen je soms het bloed onder je nagels vandaan halen. En toch kun je eroverheen komen. Je kunt heus wel juist handelen zonder daarbij één ogenblik door bitterheid of ressentiment geplaagd te worden. Als je alleen maar je vasthoudt aan de grote eeuwige band.

Dit is natuurlijk gezeur, hè. Ja, ik heb wel eens geluisterd als er zo mensen aan het praten waren. (En dan ging dat niet over mij, het ging over het medium.) Dan hoorde ik de één tegen de ander zeggen: "Nou, hij zakt tegenwoordig toch wel een eind af, want er wordt veel te veel over God gepraat." Ik denk: Ja, misschien heb je gelijk. Misschien wordt er wel teveel over God gepraat. Maar als jullie nou God zelf niet vinden, dan moet er toch iemand zijn die daar wat van zegt. Als jullie allemaal ondergaan in de technische theorieën, dan moet er toch eens iemand zijn, die zegt dat de werkelijke liefde Gods groter is dan een reis naar de maan of een raket naar Mars. Dan moet er toch eens iemand zijn, die zegt dat naastenliefde een machtiger wapen is tegen een atoombom dan alle vergeldingsmaatregelen. Als de mens dat zou kunnen begrijpen, ach, dan zou er een nieuwe tijd zijn, een ander jaar. Maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen, vrienden, eerlijk niet, om daar nu niet even een enkele keer wat over te zeggen.

U heeft het allemaal zo vaak over de nuttige, praktische aanwijzingen die de geest geeft of zou moeten geven. U heeft het zo vaak over die waarheden, die zo belangrijk zijn. Maar zijn die dingen nog wel belangrijk als je innerlijk de ware liefde Gods ervaart en de naastenliefde uitdrukt in je leven t.o.v. alle leven? Als een deel van God één zijn in liefde is de werkelijke cosmische band, die het heelal samenhoudt. Eenheid in liefde bouwt sterren. Eenheid in liefde is het, werkelijk, geestelijke eenheid in geestelijke liefde, die de mensheid terug kan voeren naar het paradijs dat ze zo betreurt, maar waarvan ze zich met grote schreden steeds verder verwijdert. Want als een mens vertrouwen kan en durft in Gods liefde, in de kracht van de Eeuwige, en dáárom zijn medemensen met de beschermende, de aanvaardende liefde tegemoet treedt, die alle beledigingen en alle weerstand in zich kan opnemen en verwerken, dan is het waarlijk "vrede op aarde". Dan is er sprake van Gods Koninkrijk op aarde. Dan is er geen scheiding meer tussen de sferen en de stof. Wat van binnen zit, is het ware leven. En de buitenkantjes, nou ja, die buitenkantjes zijn niet zo gewichtig.

Als we nu voor onszelf eens niet beginnen met het "Heer, ik heb gezondigd", of "Heer, ik ben niet waardig" en als we ook van anderen niet zeggen: "Zij zondigen," of "Zij zijn niet waardig," maar zeggen: "God, in Uw liefde wil ik trachten iets van Uw goedheid in heel mijn wezen te erkennen en te schenken aan de wereld, die U mij hebt gegeven als weg tot

Uw wezen," nou, dan kunnen we de rest wel laten staan, als we tenminste eerlijk zijn.

Voordat ik wegga wil ik u nl. nog een klein stukje uit de school klappen - beperkt natuurlijk. Er was bij ons op het dorp een boerenknecht, die - nu ja - ik zou haast zeggen in zijn natuur soms iets vertoonde van de dieren, waarmee hij omging. Niet dat de meisjes het onaardig vonden. Maar er waren wel pijnlijke gevolgen. En niet dat hij dronk tegen de klippen op, maar als hij dronken was, dan was er schade. Ja, hij haalde nog wel eens meer van die dingen uit. En die goeie jongen kwam elke keer bij mij in de biechtstoel. Dan begon hij: "Vader, vergeef mij, want ik heb gezondigd".....en dan kwam het verhaal. Ja, en de eerste paar keren, ach, dan geef je een penitentieje en je laat het erbij. Maar op het laatst zei ik tegen hem: "Jô, waarom kom je nou steeds weer terug?" Toen zegt hij: "Ach, weet u, ik heb Jezus wel lief en ik neem het zekere maar voor het onzekere." Ik zeg: "Ja, maar joggie, je komt nou hier in de biechtstoel, je zegt: Ik heb gedronken enz. enz., maar zul je dat nu niet meer doen?" En toen keek hij een heel klein beetje raar eigenlijk, die grote klompige kerel. Zegt hij: "Niet meer doen? Ik biëcht toch!" Alsof hij zeggen wou: Als ik nu maar mijn schuld beken, dan is het toch voor elkaar. Toen zei ik tegen hem: "Ja, hoor eens, jongen, dan kan ik jou geen absolute geven. Het is niet genoeg te zeggen: Ik heb een bepaalde schuld. Neen, je moet God zo lief hebben, dat je zegt: Wanneer ik het even kan, zal die fout niet meer gebeuren." Weet u wat hij tegen me zei? "Dat vind ik helemaal niet aardig van u, mijnheer Pastoor, want nu moet ik voortaan voor de biecht helemaal naar het andere dorp." Ja, u lacht erom. Ik kan het me voorstellen. In m'n hart heb ik ook wel een klein beetje gelachen, toen de eerste nijdigheid weg was.

Maar doen de mensen eigenlijk niet precies hetzelfde? U misschien ook. Praten over de liefde Gods, praten over volmaaktheid, enz. enz. Maar als het erop aan komt om na die overweging ook inderdaad te blijven handelen daarnaar, nou vrienden - dat komt onder pastoors ook voor, maar onder u toch denk ik ook wel - dan blijft het vaak bij een schone theorie. En dan begrijpen we niet dat Gods liefde zich evenzeer openbaart zo dadelijk als u een kopje koffie zit te drinken of als u naar een begrafenis toe moet, als in een kerk of in ogenblikken dat u zich een beetje in de sfeer getrokken voelt. Kijk, daarom wou ik alleen maar dit zeggen, vrienden, Het is niet genoeg dat wij praten over Gods liefde of de wegen, die wij moeten gaan. Wij moeten kunnen begrijpen en aanvaarden Gods liefde als de maatstaf voor alle dingen. Want vergeet niet, dat zelfs toen Maria Magdalena werd aangeklaagd bij Jezus, Jezus zeide: "Haar wordt veel vergeven, omdat zij veel heeft liefgehad." Omdat zij werkelijk liefde had. En zo is het voor ons ook. Wanneer wij de liefde kennen, dan zal ons heel veel vergeven worden. Dan zullen we van heel veel fouten nooit iets merken of horen, omdat wij in Gods liefde levend, Gods liefde verder dragen in de wereld zo reëel als we maar kunnen.

En daarmee ben ik dan ook uitgesproken. Ik hoop dat het geen te lang sermoeën was. Ik zou alleen nog willen zeggen: Vrienden, dat u zich bewust moogt zijn van Gods liefde en Zijn kracht als een zegen zult vinden op al uw wegen. Een gezegende zondag verder.

:-:-: